

KAPITOLA TŘETÍ

O MÝM SLOŽITÝM TÁTOVI (ST), UČITELOVĚ NÁVŠTĚVĚ A MIMÚNOVĚ DOPISE

A jsme zase o týden dál. Hraju si s Kájou na ulici.

„Holka,“ povídá. „S klukama si prostě nemáš začínat, to je to celý.“

Kája má Děsně Složitýho Tátu (DST). Ale to nesmím nikde vykládat, tak s tím ještě počkám.

„Já si s nima nezačínám,“ bránila jsem se.

Jsme s Kájou u nás ve třídě jediný dvě holandský žačky. Ona má DST a já ST. Všechny holandský děti asi mají Složitýho Tátu, se mi zdá. Máma říká, že dřív bývali i Normální Tátové. Takový táta přišel domů, koukal se na televizi a pil pivo. Taková tátové už asi nejsou.

Například je táta, co není tvůj táta.

Nebo táta, co sice je tvůj táta, ale bydlí někde jinde.

Nebo táta, co sice existuje, ale nevíš kde.

Nebo táta ze zkumavky, kterýho neznáš.

Nebo táta ze zkumavky, kterýho sice znáš, ale neříkáš mu tati, protože tati říkáš manželovi své mámy.

Nebo táta ze zkumavky, co není manžel tvý mámy, ale stejně mu říkáš tati.

Nebo táta, o kterým víš, kde je, ale nesmíš za ním.

Nebo máš dva táty, co jsou na chlapy.

Nebo dva táty, co jsou oba ženská, ale lesba.

No prostě vyber si. Tvůj táta mezi nimi určitě je a Kájin taky, ale neřeknu, který to je.

Když si táta bral mou mámu, měl už dvě děti, to byl Dirk a Elča, takže můj starší brácha a ségra, ale když mi byly tři, rodiče se rozvedli. Ted' bydlí táta u Siny. S Dirkem a Elčou. A taky ještě s Fínou a Gijsem, Sininýma dětma. A spolu mají Hilku, tý je ted' tři a půl. Takže Hilka je moje nevlastní sestřička, ale Fína s Gijsem ne. Protože ty měla Sina s jiným chlápkem. Chňápeš? Dirk s El-

čou samozřejmě moji sourozenci jsou, jenže ty jsem už měla. Ze začátku jsem měla na Sinu pifku, protože mi ukradla tátu.

„Víš, proč s ní chodí?“ ptá se mě máma párkrát za týden.

„To nevím,“ říkám poslušně. „Proč teda?“

„Protože tak umí vrtět zadkem,“ prohlásí máma. „Takoví jsou chlapi, věř mi.“

Podle mě to není pravda, protože upřímně řečeno Sina moc zadek nemá. Zato máma jo. Tak já nevím.

Zeptala jsem se na to babičky a ta řekla: „Když se muž a žena pohádají, tak pro jednoduchost dávám vinu muži.“

Z toho se děda tak rozchechtal, že ho babička musela párkrát pořádně plácnout do zad.

„Ale začínáš,“ trvá na svém Kája. „Vždyť jsem to viděla! Jak zahlídneš Mimúna, skoro se rozbulíš.“

„Prdlajs!“ zařvu.

Nevím, proč tak řvu. Protože to je samozřejmě pravda, že se skoro rozbulím.

Kája na to nic neřekne a mně je hanba. Kája je moje nejlepší kámoška. Nevím, proč jí lžu.

„Já žádnýho kluka nechci, v životě ne,“ povídá Kája, „protože jsou to všechno truhlíci.“

„No právě,“ souhlasím.

Vyhlížím do dálky. Na křižovatce si pár truhlíků čtá. Fotbal mám ráda. Ale truhlíky nemusím. A v dálce zahlídnu, jak sem jde Mimún. Jako bych dostala pecku do žaludku.

„Pojď, jdeme,“ vyhrknu, „tak jdeš?“

Tahám Káju za rukáv, jenže ona se nehne.

„Nejdu,“ prohlásí. „Normálně tady zůstaneme stát, protože jinak by si o sobě moc myslel.“

A tak tam stojím a prohlížím si dlažební kostky. Ukážu: „To je pěkně udělaný, co, ulice se všema těma kostkama?“

Kája se na mě podívá, jako by mi přeskočilo. Slyším Mimúnovy kroky.

„Ani náhodou!“ volá Kája. „Polču nějaký tvoje psaníčka vůbec nezajímají. Vid', Poli? S truhlíkama nemluví.“

Zvednu oči. Mimúnovi v ruce svítí bílá obálka.

„Jo tak,“ povídá, „to neva. Hodím to do schránky.“
Dojde k našemu baráku a dopis hodí do schránky. Pak se obrátí. S pohvizdováním kolem nás projde.
„A co takhle pozdravit?“ nadhodí Kája.
„Jo vlastně,“ uvědomí si Mimún. „Promiň. Čus.“
A pak přidá do kroku a zahne za roh.
Kája se postaví těsně přede mě a podívá se mi do očí.
„A teď **NEPOLETÍŠ** rovnou domů. A víš proč ne?“
Zavrtím hlavou.
„Protože ti na tom dopise ani trochu nezáleží!“
„Ne,“ potvrdím, „může mi bejt ukradenej, celej ten dopis.“
Znova se zadívám na dlažební kostky. Je to zvláštní. Na dlažbě leží bílá obálka, která tam vůbec není. A když zvednu oči, vidím zase jednu.

*Tam letí lehoučká obálka
a dělá, že je špaček,
ale je bílá a řve zplna hrdla,
tak to bude spíš racek.*

Všude vidím obálky, co nejsou. Na střechách, na stromech a pod autama. Je mi z toho divně.

„Vůbec mě to nezajímá,“ tvrdím.
„Hele, tamhle jde náš učitel,“ povídá Kája.
Podívám se, a vážně. Jde tam náš učitel a míří přímo k nám.
„Nazdar Polčo,“ pozdraví. „Nazdar Kájo.“
„Brý den,“ odpoví Kája.
„Brej,“ zamumlám.
Rozhlížím se. Obálky zmizely. Učitel se dívá na své boty a my taky. Jsou to černý boty.
„Jdu ehm...“ souká ze sebe učitel, „jdu si promluvit s tvou maminkou, Polčo.“
„Aha,“ říkám.
Mrknu rychle na Káju, jestli jí to nepřipadá praštěný.
„To je náhodička,“ prohodí Kája. „Zrovna jsme chtěly jít domů.“

„Kam?“ ptám se.
„No přeče k tobě, telátko!“ prohlásí Kája.
„Aha, no,“ blekotá učitel. „Tak půjdeme společně.“
Kája je moje nejlepší kámoška, ale někdy je tak strááášně pitomá! To je průšvih! Jít dovnitř s naším učitelem. Společně uvidět obálku! Společně ji otevřít! Jejda!!! Nejradši bych umřela!
„Máma není doma!“ vyhrknu najednou.
To je pravda. Vůbec tam **NENÍ!** Že mě to nenapadlo dřív!
„Není doma, pane učiteli.“
„Tamhle zrovna jede,“ poznamená Kája.
„Kdo?“ ptám se.
Ale už to vidím. Máma přijíždí na kole. Hvízdá si k tomu, jako by se nechumelilo. Přehodí nohu přes rám a sesedne z kola. Víte proč? Protože to je kolo mého táty. A už nikdy mu ho nevrátí. Protože kolo mé mámy mu nedopatřením čmajzli před nádražím, tvrdí táta. Ale máma říká, že ho střelil nějakýmu feťákovi. Podle mě mu ho před nádražím nedopatřením čmajznu nějaký feťák. Jenže mě neposlouchají. Prostě se chtějí hádat.
Takže máma přehodí nohu přes rám a sesedne.
Říká: „Zdravím, Valtře, co ty tady?“
Pak mi dá pusku a Kája taky jednu dostane. A já si říkám: *Valtře?*
Podívám se na našeho učitele. Kouká se na mámu takovým tím bernardýním pohledem. *Valtře?* pomyslím si ještě jednou. A jéje, *Valtr* valí kukadla a má tváře jak slabikáře. Doufám, že si toho Kája nevšimla. Ale když se jí podívám do obličeje, vím, že všechno vidí.
„A proč teda střelil táta tvoje kolo nějakýmu feťákovi?“ vykřiknu najednou.
„Protože chtěl jít na fotbal, na zápas Ajaxu proti Feyenoordu,“ na to máma, ani se na mě nepodívá.
Jde s *Valtrem* k domovním dveřím.
Zamhouřím vši silou oči.
Vidím hvězdičky.
Ne doopravdy, to dá rozum, jsou to jen zamhouřený hvězdičky.

KAPITOLA ČTVRTÁ

O TOM, ŽE TÁTA JE BÁSNÍK, A JAK HILKA NACPALA HADROVOU PANENKU DO VIDEA A UČITEL PŘIŠEL K NÁM DOMŮ

Můj ST je super táta. Fakt. Je básník jako já. Rozdíl mezi ním a mnou je, že já píšu básně. On ne. On je básník bez básní. Je prostě básník. Jak vypadá, jak chodí, jak mluví, každý hned ví: to je básník.

Chňápeš?

Jednou mi napsal básničku. Do památníku:

*Vždycky se najde vzduch
pro moje zámky
vždycky se najde pelíšek
pro moji Polušku.*

To je krása! Skoro se z toho rozbřečím. A víš proč? Kvůli tý *mojí Polušce*. Z toho dostávám brnivku.

A ještě v něčem je táta borec. Když se ho někdo zeptá: co děláte?, tak neřekne: jsem generál nebo básník nebo hasič nebo tak něco. Řekne: žiju!

Protože nic jinýho nedělá.

A to je dobře, on je totiž nešika. Fakt. Na co sáhne, to se rozbije. Když chce utřít talířek, prásk na zem. Když chce umýt okno, třeskytřesk a už je ruka skrz.

Vykládám to všechno, protože jsem najednou zaslechla hlas, jak volá: „**PÓÓÓÓÓÓÓÓÓÓLLLLLČČČČČČÓÓÓÓÓÓ**“. A hned jsem věděla, že je to Spík, můj táta.

Máma s naším učitelem a já s Kájou jsme chtěli jít dovnitř. Máma zrovna překročila Mimúnovu bílou obálku. Učitel se sehnul a zvedl ji. Kája mu ji chtěla vyfouknout. Ale pak se ozval ten obrovský řev: „**PÓÓÓÓÓÓÓÓÓÓLLLLLČČČČČČÓÓÓÓÓÓ**“ a všichni se zastavili, zvedli, ohlídlí. Stál tam a za ruku držel Hil-

ku. A já? Já jsem se k němu rozběhla. A tryskem jsem mu skočila do náručí. To někdy bývá ve filmech. A oba se pak točí a hraje k tomu hudba. Vždycky to dopadne dobře. Ale ne u nás. Spík se i se mnou skácel naznak. Křápnul hlavou o chodník. Já s Hilkou jsme spadly na něj a já jsem si říkala: a je po něm.

Ale on povídá:

„Tomu se říká láska.

Když z toho sebou člověk plácne na chodník.“

Vzal mi hlavu do dlaní a dal mi pusu. Já jsem vzala do dlaní Hilčinu hlavičku a dala pusu jí. Pak jsme se vyškřábali na nohy.

„Táta hapal!“ radovala se Hilka.

„Jo, na to můžeš vzít jed jako hodiny,“ řekla jsem a dala Hilce ještě jednu pusinku.

„Poli,“ povídá Spík, „pohlídala bys hodinku Hilku?“

A já na to: „Samo, Spíku.“

„Seš super, Poli,“ pochválil mě Spík.

Loudali jsme se domů. Táta si zatím zavolal z mobilu.

„Hned jsem tam,“ říkal do telefonu. „Odložil jsem tu svou malou holku u své velké holky. Ale teď ještě musím někde splášt stováka. Jo? Tak čauvajs!“

Je mi tááák nádherně, když Spík řekne, že jsem jeho velká holka. Fakt. Jenže on to říká jen druhým lidem. Po telefonu. Někdy mi řekne „velká holka“. Ale to není to samý. Má říct „moje velká holka“. Možná bych mu měla zavolat a dělat, jako že jsem někdo jiný.

Máma s naším učitelem a s Kájou už šli dovnitř. Bílá obálka zmizela.

„Týniště?“ zavolal Spík do chodby.

Myslel tím mámu, protože ta se jmenuje Týna.

„**TÝÝÝÝNNNNNNIIIIIIŠŠŠŠTTTTTĚĚĚĚ!**“ zařval.

Máma nakvašeně vykoukla.

„Co je?“ houkla. „Co si pán ráčí přát?“

„Nepůjčila bys mi do zítřka stováka?“ žadonil Spík.

„**NE,**“ zaječela máma. „Dlužíš mi už hromadu peněz!“